

Róma megalapozza a látomást – Hatodik szám

A prófétai viták az adventista történelemben: Uriah Smith és James White közötti nézeteltérés megértése Dániel 11:36 kapcsán

Jeff Pippenger

2024-08-14

Az adventizmus történetén belül hat olyan prófétai vitavonallal foglalkozunk, amelyek 1798-tól napjainkig jelentkeztek.

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje az igazság és a tévelygés között régóta tartó küzdelmet ábrázolja. Ez a küzdelem még mindig folyamatban van. Ami egykor megtörtént, ismét meg fog történni. A régi viták újra fel fognak éledni, és szüntelenül új elméletek fognak felmerülni. De Isten népe, amely hitében és a prófécia beteljesedésében részt vállalt az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hol áll. Olyan tapasztalattal rendelkeznek, amely drágább a színananyánál. Szilárdan kell állniuk, mint a szikla, mindvégig rendíthetetlenül megtartva bizodalmuk kezdetét.” Szemelvények, 2. könyv, 109.

Az előző cikk a római hatalommal kapcsolatos első és utolsó vitát tárgyalta, most pedig azt a vitát vesszük szemügyre, amely Uriah Smith és James White között zajlott. Uriah Smith a saját „magánmagyarázatát” illesztette be a harminchatodik versbe.

„36. vers. És a király a saját akarata szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és minden isten fölé emeli magát, csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg be nem telik a harag; mert aminek elrendeltetett, annak meg kell történnie.

„Az itt bemutatott király nem jelölheti ugyanazt a hatalmat, amelyről legutóbb szó esett; tudniillik a pápai hatalmat; mert a meghatározó jegyek nem állják meg a helyüket, ha arra a hatalomra alkalmazzuk őket.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith elismerte, hogy az előző versben szereplő hatalom „a pápai Róma” volt, de azt állítja, hogy a harminchatodik vers jellemzői nem olyan prófétai ismertetőjegyek, amelyek a pápai Rómát azonosítanák. Ez az állítás hamis. Emlékeznünk kell arra, hogy az 1863-as lázadásban a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő hét idő félretétetett, és ezért Habakuk mindkét táblájának a hét időre vonatkozó ábrázolása elvettetett. Mind az 1843-as, mind az 1850-es táblázat a hét időt közvetlenül a táblázatok közepén szemlélteti, és mindkét ábrázolás a keresztet a hét idő vonalának közepére helyezi. Amikor 1856-ban megérkezett a hét időre vonatkozó új világosság, és azt ezt követően elvetették, ez Habakuk két táblájának elvetését, valamint a Prófétaság Lelkének tekintélye elleni elutasítást jelölt, amely oly világosan azonosítja, hogy mindkét táblázatot Isten irányította.

White testvér szerint Sátán utolsó csalása az, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét; itt pedig az első csalás az volt, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének bizonyágtételét, és ez egyúttal a két táblázaton ábrázolt alapvető igazságoknak, közelebbről pedig a hétszeres időnek egyidejű elvetését is jelképezte.

Az 1863-as lázadás idején nem más, mint Uriah Smith készítette az 1863-as hamisított táblázatot, amely eltávolította a hétszeres idő vonalát. 1863-ra Uriah Smith behunyta szemét a hétszeres idő világossága előtt, és képtelen volt meglátni, hogy Dániel két „haragot” azonosít. A két harag Izrael északi királysága és Júda déli királysága ellen szóló hétszeres időt jelképezi. Az első az északi tíz törzs ellen Kr. e. 723-ban kezdődött, és 1798-ban ért véget, a második pedig Kr. e. 677-ben kezdődött, és 1844-ben ért véget.

Gábiel a nyolcadik fejezetben jött Dánielhez, hogy megmagyarázza a maráh-látomást, és munkájával összefüggésben egy második tanúbizonyságot is adott 1844-re vonatkozóan. Dániel nyolcadik fejezetének kétezer-háromszáz éve 1844-ben ért véget, de ugyanígy akkor ért véget az északi és a déli királyság elleni két felháborodás közül az utolsó is.

És ezt mondta: Íme, tudodra adom, mi lesz a felháborodás végső idején; mert a megszabott időben eljön a vég. Dániel 8:19.

Az utolsó végpont feltételez egy első végpontot. A két felháborodás közül az utolsó, amely egyszerűen a „hét idő” másik kifejezése, 1844-ben ért véget, az első felháborodás pedig 1798-ban ért véget. Az az igever, amelyről Smith azt állította, hogy semmiféle meghatározást nem tartalmaz a pápai hatalomra vonatkozóan, megjelölte azt az évet, amikor a pápaság halálos sebet kapott.

És a király a maga tetszése szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és minden isten fölé emeli magát, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg nem betelik a harag; mert ami elvégeztetett, meglesz. Dániel 11:36.

„A király” a harminchatodik versben „sikerrel jár, míg betelik a harag”. Figyeljük meg, mit ír Smith Dániel könyve nyolcadik fejezetének huszonharmadik és huszonnegyedik verséről ugyanabban a könyvben, amelyben azt állítja, hogy a pápai hatalom nem rendelkezik a harminchatodik vers betöltéséhez szükséges megfelelő jellemvonásokkal.

„23. VERS. És királyságuk végidején, amikor a bűnösök betöltik mértéküket, előáll egy kemény tekintetű király, aki érti a homályos beszédeket. 24. És hatalma nagy lesz, de nem a maga erejéből; és csodálatos pusztítást visz véghez, és sikerrel jár, és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szent népet. 25. És ravaszsága által azt is eléri, hogy a csalárdság gyarapodjék a kezében; és felfuvalkodik szívében, és békesség által sokakat elpusztít; és felkél a fejedelmek Fejedelme ellen is; de kéz nélkül töretik meg.

„Ez a hatalom a kecskebak királyságának négy részlege után következik azok országának utolsó idejében, vagyis pályafutásuk végéhez közeledve. Természetesen azonos a 9. versről kezdve említett kis szarvval. Alkalmazzuk ezt Rómára, amint az a 9. vershez fűzött megjegyzésekben ki van fejtve, és minden összhangban áll, valamint világos.”

„Kemény orcájú király.” Mózes, amikor ugyanettől a hatalomtól a zsidókra váró büntetést megjövendöli, így nevezi azt: „kemény orcájú nemzet”. 5Móz. 28:49, 50. Egyetlen nép sem keltett félelmetesebb benyomást harci felvonulásban, mint a rómaiak. „Rejtélyes mondások értője.” Mózes az imént hivatkozott igehelyen ezt mondja: „amelynek nyelvét nem érted.” Ezt a zsidókra vonatkozóan nem lehetett volna elmondani a babiloniakról, a perzsákról vagy a

görögökről; mert a káldeus és a görög nyelvet kisebb-nagyobb mértékben használták Palesztinában. A latin esetében azonban nem így volt.

„Amikor a vétkezők betöltik mértéküket.” Végig szem előtt marad az összefüggés Isten népe és elnyomói között. Népeinek bűnei miatt adattak fogságra. És bűnben való megmaradásuk még súlyosabb büntetést vont maga után. Erkölcsileg soha nem voltak a zsidók mint nemzet romlottabbak, mint abban az időben, amikor a rómaiak fennhatósága alá kerültek.

„Hatalmas lesz, de nem a maga ereje által.” A rómaiak sikere nagyrészt szövetségeseik segítségének, valamint ellenségeik megosztottságának volt köszönhető, amelyet mindenkor készen álltak a maguk javára fordítani. A pápai Róma szintén a világi hatalmak által volt hatalmas, amelyek felett lelki uralmat gyakorolt.

„Csodálatos módon pusztít majd.” Az Úr Ezékiel próféta által megmondta a zsidóknak, hogy olyan emberek kezébe adja őket, akik „járta a pusztításban”; és az a tizenegyszázezer zsidó, akit a római hadsereg Jeruzsálem pusztulásakor lemészárolt, a próféta szavainak rettenetes megerősítése volt. És Róma második, vagyis pápai, szakaszában ötvenmillió vértanú haláláért volt felelős.

„És a maga ravaszsága által azt is eléri, hogy kezében virágozzék az álnokság.” Róma minden más hatalom fölött kitűnt ravasz politikájával, amelynek eszközével a nemzeteket uralma alá hajtotta. Ez egyaránt igaz a pogány és a pápai Rómára. És így béke által sokakat megrontott.

„És végül Róma, egyik helytartójának személyében, a fejedelmek Fejedelme ellen támadt azáltal, hogy halálos ítéletet mondott ki Jézus Krisztus fölött. »De kéz nélkül rontatik meg« — olyan kifejezés ez, amely e hatalom megsemmisülését a 2. fejezetbeli állókép összeűzásával azonosítja.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Smith a szakaszban kétszer is megállapítja, hogy a pogány és a pápai Róma prófétai jellemzői felcserélhetők, mert ezek csupán Róma megnyilvánulásai annak két szakaszában, miként Dániel könyve második fejezetében a vas és az agyag keveréke, amelyet White nővér az egyházi uralom és az állami uralom jelképeiként azonosít. Amikor Dániel azokban a versekben, amelyekkel Smith foglalkozik, kijelenti, hogy Róma „sikerrel jár, és cselekszik”, továbbá hogy Róma „kezében a csalárdságot gyarapítja”, Smith azt állítja, hogy a harminchatodik versben az a „király”, aki „sikerrel jár, míg a harag teljességre nem jut”, a pogány és a pápai Róma közös prófétai jellemzőjét azonosítja. Azután azonban azt állítja, hogy a harminchatodik versben Róma egyetlen jellemzője sem utal a pápai hatalomra.

Smithre hivatkoztunk annak alátámasztására, hogy Róma azonosítható azokkal a rablókkal, akik megalapozzák a látomást, és a tizennegyedik vers négy prófétai jellemzőjének egyike az, hogy Róma felmagasztalja magát.

És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen; a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elbuknak. Dániel 11:14.

Smith azt állítja, hogy a harminchatodik versben szereplő király meghatározásai nem illenek a pápai hatalomra, noha korábban amellet érvelt, hogy a tizennegyedik versben Róma az, amely

felmagasztalja magát. A harminchatodik versben szereplő király azonban „felmagasztalja magát”. Ugyanez a király a harminchatodik versben „csodálatos dolgokat szól majd az istenek Istene ellen”. Dániel könyvében a pápai hatalom „nagy szavakat szól a Magasságos ellen”, a Jelenések könyvében pedig a pápai hatalom káromlást szól a Magasságos ellen.

És adatott néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj; és adatott néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. És megnyitotta száját Isten elleni káromlásra, hogy káromolja az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, akik a mennyben lakoznak. Jelenések 13:5, 6.

A pápai hatalom minden prófétai ismertetőjegye a harminchatodik versben azonosíttatik.

És a király a maga akarata szerint cselekszik; felmagasztalja magát, és nagyobbnak tartja magát minden istennél, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és szerencsés lesz, míg be nem telik a harag; mert ami elhatározott, az véghezvitetik. Dániel 11:36.

Az emberi magyarázók sok esetben megbízhatatlanok, ám számos adventista kommentátor tanúságot tesz arról a nyilvánvaló igazságról, hogy Pál apostol a bűn emberére utalva a 2 Thessalonika levelében a harminchatodik verset parafrázálta.

Senképpen se tévesszen meg titeket senki; mert az a nap nem jön el addig, míg be nem következik előbb a szakadás, és meg nem jelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondanak; úgyhogy ő mint Isten ül be az Isten templomába, azt állítva magáról, hogy ő Isten. 2 Thessalonians 2:2, 3.

A harminchatodik vers kijelenti, hogy „felmagasztalja magát, és feljebbvalónak tartja magát minden istennél”, Pál pedig ezt mondja: „megjelenjék a bűn embere, a veszedelemnek fia; aki ellene veti magát, és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek mondanak, vagy amit imádnak.” Nyilvánvaló, hogy Smithnek semmiféle prófétai felhatalmazása nem volt arra, hogy azt állítsa: a harminchatodik vers királya különbözik attól a királytól, akiről a harminchatodik vershez vezető versekben szó van. Nyelvtanilag semmiféle alapja nem volt e hibás alkalmazásra, és az az állítása, hogy ezt azért tette, mert a harminchatodik vers semmiféle jellemvonását nem hordozza a pápai hatalomnak, az Írás kiforgatása volt, annak érdekében, hogy egyéni magyarázatot állítson fel.

Nálunk van a prófétai beszéd is, mint még bizonyosabb; és jól teszitek, ha figyelmeztetek arra, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben: mindenekelőtt azt tudván, hogy az Írás egyetlen próféciaja sem ered önkényes magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem Istennek szent emberei szóltak, amint a Szentlélek indította őket. 2 Péter 1:19–21.

A laodiceai adventizmus évei során számos adventista teológus, lelkipásztor és szerző foglalkozott azzal a kérdéssel, vajon Smith alkalmazása helyes-e vagy helytelen. Egy ausztrál lelkipásztor, a már rég elhunyt Louis Were, szolgálatának túlnyomó részét Smith hamis prófétai modelljének ellenezésére fordította. Ellenzésének oka nem pusztán az volt, hogy Smith végül a negyvenötödik versben szereplő, végére jutó királyt Törökországgal azonosította, hanem az is, hogy Smith rendszeréből az Armageddon helytelen alkalmazása is következett. Az 1980-as években vagy

akkortájt egy adventista szerző könyvet írt *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* címmel. A szerző neve Donald Mansell, és a könyv ma is elérhető.

Mansell végigköveti az első és a második világháborúhoz vezető történelmet, bemutatva, hogy amikor mindkét háború közeledése nyilvánvalóvá vált, az adventista evangélisták elkezdtek alkalmazni Smith téves értelmezését, mely szerint Törökország szó szerint Jeruzsálem felé vonulása Armageddonnak és a világ végének jele. Egyháztagsági nyilvántartások alapján kimutatja, hogy amint e háborúk egyenként közeledtek, sok lélek csatlakozott az adventista egyház tagságához, az evangélisták prófétai hangsúlyozásának hatására, amely Smith hibás Armageddon-nézetéből eredt.

Amikor bármelyik háború véget ért, és a hibás előrejelzések nem teljesedtek be, az egyház több tagot veszített, mint amennyit a Smith által felépített prófétai modell révén nyert.

Mivel Smith elvetette a milleriták alapvető üzenetét, és kész volt Dániel könyve harminchatodiktól negyvenötödikig terjedő verseinek magánértelmezését előmozdítani, gondolatmenete olyan prófétai modellt eredményezett, amely az aktuális eseményekre épült.

A Smith és James White közötti vitában, amely Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó versében szereplő királyról szólt, aki eljut a végéhez, James White olyan logikát tárt elő, amely tömören érzékeltette Smith ingatag prófétai alapját. White azt tanította, hogy „a prófécia történelmet hoz létre, de a történelem nem hoz létre próféciát.”

Az adventizmus azon evangélistái, akik mindkét háború előtt munkálkodtak, a kibontakozó történelmi eseményeket használták fel arra, hogy Smith Armageddonra vonatkozó, hibás prófétai modelljét bemutassák; és munkájuk, amely a háborúhoz vezető időszakban oly áldottnak tűnt, összességében veszteséget eredményezett, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy e prófétai modell magánértelmezésen alapult.

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon szednek-e az emberek tövisről szőlőt, vagy bogáncsról fügét? Eképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és tűzre vetnek. Azért gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Máté 7:15–20.

Smith készsége arra, hogy a harminchatodik vers királyáról szóló, magánjellegű prófétai modellt előmozdítsa, azt a gyümölcsöt is termette, hogy a hatodik csapás és Armageddon helytelen alkalmazását is létrehozta.

És a hatodik angyal kitöltötte poharát a nagy folyamra, az Eufráteszre; és annak vize kiszáradt, hogy a napkelet felől való királyok útja elkészíttessék. És láttam, hogy a sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lélek jött ki, a békákhoz hasonlóan. Mert ördögi lelkek azok, amelyek jeleket tesznek, és elmennek a föld királyaihoz és az egész világhoz, hogy egybegyűjtsék őket a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Ímé, eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz, és őrzi ruháit, hogy meztelenül ne járjon, és

meg ne lássák az ő szegyenét. És egybegyűjtötte őket arra a helyre, amelyet héberül Armageddonnak neveznek. Jelenések 16:12–16.

Amint arra korábban rámutattunk, a hatodik csapás az emberi kegyelemidő lezárulta után következik be, ezért a figyelmeztetés, amely arra int, hogy őrizd meg ruháidat, szükségképpen egy olyan próbára utal, amely még azelőtt történik, hogy Mihály felkelne, az emberi kegyelemidő lezárulna, és az első csapás elkezdődne. A hatodik csapás azonosítja a sárkány, a fenevad és a hamis próféta tevékenységét, akik azt a hármas szövetséget alkotják, amely az előttünk álló vasárnaptörvény idején egyesül. Ez a hármas szövetség a modern Róma, és a jelkép, amely azonosítja és megalapozza a modern Róma hármas szövetségét, a „néped rablói”, akik „felmagasztalják magukat, hogy megerősítsék a látomást”, és „elbuknak”.

A hatodik csapás figyelmeztetése, ha megértik, lehetővé teszi a lélek számára, hogy megőrizze ruháit; ha azonban elutasítják, meztelenül hagyja a lelket, ami a laodiceai ember öt ismertetőjegyének egyike. Az a jelkép, amely ezt a figyelmeztetést megalapozza, néped rablói, akik felmagasztalják magukat, és végül elbuknak. Salamon azt mondta, hogy ha Isten népének nincs ilyen látása, elvész.

Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép; de boldog, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A „vész el” jelentésű héber szó azt jelenti: „meztelenné tenni”, és János feljegyezte: „Boldog, a ki vigyáz, és őrzi az ő ruháit, hogy meztelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” Smith tévedett az Észak királyát illetően, és ez a hamis próféta alap lehetővé tette számára egy olyan próféta alkalmazás kidolgozását, amelyet ha elfogadnak, meztelenséget eredményez, ami a laodiceabeliek jelképe, akiket az Úr kispew a szájából.

Smithnak nem okozott nehézséget, hogy az Észak királyára vonatkozó új, hamis azonosítását a prófétanő férjével, James White-tal szemben védelmezze. Az adventista történészek és White testvérnő foglalkoznak híres nézeteltérésükkel. Ellen White mind a férjét, mind Smitht megfeddte azért, mert megengedték, hogy a Dániel tizenegyedik fejezetében szereplő északi király kilétéről vallott véleménykülönbségük nyilvánosságra kerüljön. James White az 1844-es nagy csalódás utáni legelső adventista kiadványban ezt írta:

„Hogy Jézus felkelt, bezárta az ajtót, és az Öregkorúhoz ment, hogy átvegye országát, 1844-ben, a 7. hónapban, azt teljes mértékben hiszem. Lásd: Lukács 13:25; Máté 25:10; Dániel 7:13,14. De Mihály felállása, Dániel 12:1, úgy tűnik, más esemény, más célból. Az ő felkelése 1844-ben arra volt, hogy bezárja az ajtót, és Atyjához menjen, hogy átvegye országát és az uralkodáshoz való hatalmat; Mihály felállása pedig királyi hatalmának megnyilvánulása, amellyel már rendelkezik, a gonoszok pusztulásában és népe megszabadításában. Mihálynak akkor kell felállnia, amikor a 11. fejezetben szereplő utolsó hatalom végére jut, és senki sem segít rajta. Ez a hatalom az utolsó, amely eltapossa Isten igaz egyházát; és mivel az igaz egyházat még mindig tapossák és kivetik az egész kereszténységből, ebből az következik, hogy az utolsó elnyomó hatalom még nem „jutott végére”; és Mihály még nem állott fel. Ez az utolsó hatalom, amely eltapossa a szenteket, a Jelenések 13:11-18-ban táruul élénk. Az ő száma

666.” James White, A Word to the Little Flock, 8.

Amikor Smith előterjesztette úgynevezett „új világosságát” „a Dániel könyve tizenegyedik fejezetében szereplő utolsó hatalom” tárgyában, James White Smith alkalmazását nem új világosságnak, hanem az alapok elleni támadásnak tekintette. Az a vita, amely Dániel 11-ben Rómának mint az északi királynak a kérdéséről Uriah Smith és James White között zajlott, olyan sajátos jellemzőkkel bír, amelyeket nekünk mint a prófécia tanulmányozóinak össze kell kapcsolnunk az adventista történelem ama egyéb vitáival, amelyek Róma szimbólumát érintik.

E tulajdonságok egyike a magánmagyarázat bevezetése. Egy másik tulajdonság az, hogy a magánmagyarázat alkalmazása az egyszerű nyelvtani szerkezet kiforgatását igényli, mert Smith nemcsak figyelmen kívül hagyta, hogy a harminchatodik versben szereplő valamennyi prófétai jellemző Rómára vonatkozik, hanem azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a nyelvtani szerkezet megköveteli: a harminchatodik vers királyának ugyanannak a királynak kell lennie, mint akit az előző szakasz ábrázol.

Egy másik szempont az, hogy a magánértelmezés az alapvető igazságok elutasítását jelentette. Egy másik az, hogy a Prófétaság Lelke tekintélyének elutasítását képviseli. További jellemzője, hogy a Rómára vonatkozó első hibás elképzelés olyan prófétai modellhez vezet, amely nem teszi lehetővé, hogy az ember megőrizze ruháit, miközben közeledik az emberi kegyelemidő lezárulása. Egy másik az a készség volt, hogy magánértelmezését nyilvánosan terjessze. Egy másik az, hogy a magánértelmezést kivétel nélkül új világosságként azonosítják. Mindezek a sajátosságok jelen vannak „néped rablói” jelenlegi tárgyalásában.

Amikor Róma utolsó vitáját, amelynek előképe Róma első vitája volt, azonosítva „a te néped rablói”, egybevetjük Uriah Smith és James White vitájának prófétai vonalával, meglátjuk, hogy az egyik csoport prófétai modelljét magánmagyarázatra építi, amely elveti az alapvető igazságot.

Az alapvető igazságok elutasítása szükségszerűen maga után vonja a Prófétaság Lelke tekintélyének elutasítását is, amely oly határozottan védelmezi ezeket az alapvető igazságokat. Az ilyen csoport kész lesz arra is, hogy nézetét nyilvánosan előterjessze, tekintet nélkül mindazon aggályokra, amelyeket azzal kapcsolatban vethetnek fel, milyen hatással lehet ez a tanítás Isten népére szerte a világon.

Közvetlenül 1844 után, az adventizmus első nemzedékében újabb vita támadt Rómával kapcsolatban. Ezt a vitát tovább szították, mígnem a hamis nézetet az adventizmus harmadik nemzedékében elfogadták. A „szüntelen” körüli vitát most a hat közül a negyedik vonalként vizsgáljuk, amelyeket jelenleg a sorról sorra mintájában veszünk szemügyre.

Mielőtt azonban foglalkoznánk Róma vitáinak negyedik vonalával, emlékeznünk kell arra, hogy az előző cikkben, amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizedik versét tárgyaltuk, ezt mondtuk: „A tizedik vers közvetlenül összekapcsolja a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hét időt” a rejtett történelemmel is, de az igazságnak ez a vonala kívül esik azon, amit itt kifejtünk.”

Uriah Smith volt az élen a „hét idő” 1863-as elutasításában. Elutasította az e tárgyra vonatkozó ismeret gyarapodását, amelyet a témáról szóló, Hiram Edson által írt és 1856-ban a Review-ban közzétett cikkek tártak elé. Annak következményei, hogy Smith kapcsolatban állt egy olyan mozgalommal, amely bemutatta a „hét időt”, de ezt követően éppen e tárgyban elutasította az ismeret gyarapodását, szintén kívül esnek annak a tárgynak a körén, amely Smith északi királyra vonatkozó, általa új világosságnak állított bevezetésének jellemzőit vizsgálja; de amikor lezárjuk áttekintésünket az adventista Róma-viták vonaláról, vissza fogunk térni egyrészt Dániel 11. fejezete tizedik versének jelentőségéhez, másrészt ahhoz is, mit jelképez Smithnek a laodiceai üzenet elutasítása, amely 1856-ban érkezett meg a „hét időre” vonatkozó ismeret gyarapodásával együtt.

„A hitünk az első, a második és a harmadik angyal üzeneteire vonatkozóan helyes volt. Azok a nagy jelzőkövek, amelyek mellett elhaladtunk, rendíthetetlenek. Bár a pokol seregei megkísérelhetik is kiszakítani őket alapjukból, és diadalmaskodhatnak annak gondolatában, hogy sikerrel jártak, mégsem járnak sikerrel. Az igazság e pillérei szilárdan állnak, mint az örökkévaló hegyek, mozdíthatatlanul az emberek minden erőfeszítése és a Sátánnak valamint seregének minden próbálkozása ellenére. Sokat tanulhatunk, és szüntelenül kutatnunk kell az Írásokat, hogy meglássuk, vajon így vannak-e ezek a dolgok.” Evangelism, 223.

„Az igazság nagy útjelzőit, amelyek megmutatják helyzetünket a prófétai történelemben, gondosan őriznünk kell, nehogy lerontsák azokat, és olyan elméletekkel helyettesítsék őket, amelyek inkább zavart, mint valódi világosságot hoznának.” Selected Messages, 2. könyv, 101–102.

„Ebben az időben sok kísérlet történik majd hitünk megingatására a szentély kérdésében; nekünk azonban nem szabad meginognunk. Hitünk alapjaiból egyetlen szöveget sem szabad kimozdítani. Az igazság továbbra is igazság. Akik bizonytalanná válnak, téves elméletek sodrásába kerülnek, és végül hitetlenné lesznek azokkal a múltbeli bizonyítékokkal szemben, amelyeket arra nézve kaptunk, hogy mi az igazság. A régi útjelzőket meg kell őrizni, hogy el ne veszítsük tájékozódásunkat.” Manuscript Releases, 1. kötet, 55.